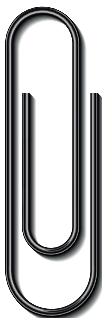

IN WEERWIL VAN DE WOORDEN

IN WEERWIL VAN DE WOORDEN

DIMITRI VERHULST

UITGEVERIJ PLUIM
AMSTERDAM/ANTWERPEN

Eerste druk, februari 2021

© Dimitri Verhulst

Omslagontwerp Bart Desnerck
Typografie binnenwerk Perfect Service
Auteursfoto Stephan Vanfleteren
Productiebegeleiding Tim Beijer
Drukkerij Wilco, Amersfoort

ISBN 978 90 831 0824 7

NUR 301

www.uitgeverijpluim.nl

Voor Snerckie

Straks komen ze me halen.

Ik voel het, ik weet het, en het kan me weinig schelen.

Ergens zal ik zelfs opgelucht zijn, zoals, naar ik me liet vertellen, ook pedofielen opgelucht zijn wanneer ze 's nachts door de politie uit hun bed worden gelicht.

Het besef dat alles voorbij, eindelijk voorbij is, verklaart de lethargische glimlach die je vaak ziet bij mensen die in de boeien worden geslagen.

Zoals ik mij dat voorstel zullen ze met velen zijn.

Onder hen een bemaskerde man in een wit pak, omdat men er rekening mee hield dat ik hier al enige poos dood en rottend ratten en kevers behaag, mijn tapijten bevuilend met alles wat ik nog te lekken heb.

Zwaarbewapende jongens zullen uit hun computerspellen stappen en mijn eikenhouten deur stukstam-

pen, de schietvizieren van hun lekkere speelgoed zenuwachtig zoekend naar mijn kop. Immers ben ik een man die zich door zijn gedragingen eigenhandig uit de wereld heeft gezet, dus zeker gek, en derhalve mogelijk gevaarlijk.

Er zal een psycholoog zijn, wellicht een vrouw, mooi als de moeder die we voor onszelf zouden kiezen als we ook maar konden, en met een stem die de duisterste denker doet besluiten die stoel dan toch maar niet uit de loodlijn van zijn strop te schoppen.

En zeer zeker ook een deurwaarder zal, zonder eerst zijn voeten te hebben geveegd, aan een mat die nochtans het woord 'welkom' ontbeert, fluks naar binnen komen gestapt, blocnote en pen in de hand, hopen op een confiscabel schilderijtje aan de muur, een zeldzaam incunabel, een antiquarisch meesterstuk, een tandartsstoel, een volledig kavel aan zilveren kandelaars. En terwijl hij zal schrijven, hoort hij zichzelf in versvoeten praten met al mijn schuldeisers.

Enmaal binnen zullen ze merken dat ik hen opwachtede. En als ze een geoefend oog hebben, zullen ze zelfs zien dat ik hen al sedert vele maanden opwachttte.

Mijn huis zullen ze op het eerste zicht taxeren als een smerige stal, maar algauw zal blijken dat er geen stofje

op de piano ligt, dat de vaatwas is gedaan, geen spin-
nenweb is te bespeuren. Een beetje tuberculeuze geu-
ren zullen ze wel opsnuiven, maar die hebben ze louter
aan zichzelf te danken, of dan toch aan het systeem dat
ze dienen, omdat ik werd afgesloten van water, verwar-
ming en elektriciteit. Dit klimaat is beter voor mensen
dan voor huizen, mijn muren zijn er erger aan toe dan
mijn huid.

De indruk dat ik in onhygiënische omstandigheden
leef zal zijn gevoed doordat ze mij aantreffen in een
huis dat van onder tot boven is volgestapeld met pa-
pier. Om preciezer te zijn: ongeopende brieven.

En ziedaar de eigenlijke reden van hun komst.

Ik ben de man die schrik kreeg voor post. De man die
er gaandeweg mee is gestopt zijn brieven te openen.
Met alle voorspelbare gevolgen van dien.

Mijn eettafel kan amper het gewicht van al die post
nog dragen; ze zakt door zoals op de mezzanine, maar
dan mooier, al mijn boekenplanken doorzakken. In-
dien te zwaarbeladen, kennen boekenschappen de
prachtige kromming die men in de wiskunde, als ik mij
dat goed herinner, een deltoïde noemt.

Tussen stapels bruine en witte enveloppen zal men mij
zien zitten, vredig, ontspannen. De revolvers komen

weer thuis in hun holsters en de heupen die hen dragen zullen spoedig alle kanten op draaien. Immers, valt hier wel wat te bekijken voor een agent; hij krijgt niet alle dagen inkiijk in het leven van zo'n gestoorde sterveling.

Hier en daar een muis die zal wegstuiven, het onvermijdelijke gezelschapsdier voor wie woont tussen niets dan oud papier.

Wat ik nooit gedacht had te zullen zeggen, want gedurende vele jaren had ik er schrik van, maar: ik zal ze missen, mijn muizen. Het is enkel nog in films dat ze een cel met de gevangenen delen. Toch in dit werelddeel.

Om zeker te zijn dat ze wel de juiste voordeur hebben ingebeukt, of om te zien of ik ze allemaal nog wel netjes op een rijtje heb, zullen ze mij daarna aanspreken.

'Meneer Verholst?'

Ja daar spreekt u mee.

'U weet waarom wij hier zijn?'

Ik zal hun koffie aanbieden, die ze uiteraard zullen weigeren, en niet enkel omdat die met regenwater wordt gemaakt. Men zal mij vragen of ik dieren heb achter te laten (neen, tenzij mijn muizen), en of ik zo vriendelijk

zou willen zijn een tas te pakken met, voornamelijk, schoon ondergoed.

Wat daarna zal gebeuren, dat weet ik niet.

Natuurlijk heb ik ruimschoots gefantaseerd over mijn belofteloze toekomst.

Geluk is niet voor iedereen weggelegd, anders zou het geen geluk zijn, en rechtspraak is niet rechtvaardig, want de betere advocaten moet je kunnen betalen. Maar ik verbeeld me dat mij een jonge snaak in een nog naar de togawinkel ruikende toga zal worden aangevoerd, net afgestudeerd, bevlogen, getalenteerd, zijn kans ruikend om z'n eerste reddeloze zaak te winnen, en dan niet middels het lospeuteren van procedurefouten uit het proces, maar door zuivere, inhoudelijke argumentatie.

Naar mijn vrijheid zal ik nog erg lang kunnen fluiten, tussen fantasie en illusie ligt immers nog een hele zee aan betekenissen, maar mijn opsluiting zal geen straf zijn doch een gunst. Niet het gevangeniswezen, wel de geestelijke gezondheidszorg zal mijn bestaan aan banden leggen, aangezien die jonge snaak zal hebben aangetoond dat er geen enkele slechte wil school in het

feit dat ik alle post negeerde, waaronder uiteraard herhaalde aanmaningen tot het betalen van achterstallige belastingen. Ik had, Edelachtbare, een ziekte. Het openen van brieven was voor mij iets fobisch geworden. En de ziekte, waarvan velen opeens zullen erkennen dat ze er in meerdere of mindere mate ook hun deel van hebben, zal een naam krijgen. De ziekte van Verholst!

En zo zal mijn naam dan verder leven in wetenschappelijke naslagwerken, als lemma op Wikipedia, en wie weet wurmt mijn naam zich zelfs nog tussen ‘verhollandsen’ en ‘verhonderdvoudigen’ in het woordenboek.

Verholst, ziekte van.

Dat is best een prestatie, geweten dat de meeste ziekten naar hun ontdekker werden genaamd. John Down was een dokter, geen mongool (het woord dat we daar vroeger vrij van zonden voor gebruikten). Alois Alzheimer stierf zo jong aan een hartfalen dat hij de kans niet kreeg te sterven aan de aandoening die zijn naam droeg. En ofschoon hijzelf wegens syfilis met een onhandelbaar karakter in het krankzinnigengesticht belandde, had Georges Gilles de la Tourette geen last van de naar hem vernoemde tics. Hij was een alom gehate

eikel, dat wel, doch aan coprolalie of echolalie leed hij niet.

Maar Verholst is dus een patiënt.

Pol Verholst. Geef toe, zo'n naam moet het wel schoppen tot eponiem.

De faam van de jonge advocaat zal zwellen door de aandacht die deze zaak zal krijgen in de pers. Tenslotte, het criminaliseren van het niet openen van brieven is een gevaarlijk precedent. Daar kan een columnist wat mee. En al die talkshows op teevée moeten ook gevuld met meningkwekers. En spoedig zal de jonge advocaat de rijkdommen verwerven die hem, veelvuldig dromer van vrouwen en auto's, in de armen van de rechtenstudies dreven.

De rock-'n-roll van de gevangenis zal mij worden ontzegd, maar wellicht ben ik daar ondertussen toch te oud voor geworden. Mijn dagen in de psychiatrie zullen vele malen saaier zijn, en naar ik inschat gevuld met een hoop debiliteit. Er zal een tuin zijn waarin de cliënt naar believen kan schoffelen, omdat het oogsten van een bloemkool bijdraagt tot een beter zelfbeeld. Er zal gekliederd worden met verfkrijt, tubes en terpen-tijn, ongezonde geesten zijn nu eenmaal creatiever,

en er zullen danspassen op het Smurfenlied dienen te worden ingestudeerd voor de jaarlijkse Breingeindag, het familiefeest in de tuin, mét barbecue, waarop talloze ouders tranen van ontroering sproeien omdat hun kierewiete kind van veertig alsnog vreugde vond in de dreumesdans. Handjes draaien, koeken bakken, vlaaien. Het schijnt allemaal erg goed te zijn voor de neurologische ontwikkeling. Maar ik heb er geen zin in. En bovendien heb ik geen familie meer om mij met een mond vol worst toe te juichen wanneer ik een of ander konijn uit een songtekst treffend weet uit te beelden.

Ook weet ik nu reeds wie ik het meest moet vrezen: een celgenoot in de gevangenis of een kamergenoot in de psychiatrie.

Daarom wordt het belangrijk zo snel als mogelijk door te stromen naar de hogere echelons, waarvan de allerhoogste mij zullen voorbereiden op mijn geleidelijke terugkeer naar de vrijheid. Niet mijn prestaties met schaar en lijm zullen van belang zijn, wel mijn wettelijke kwebbelsessies met de gerechtelijke pissoloog.

Geen mooie vrouw dit keer, op zoveel troost wens ik niet te rekenen, maar een vent met het uiterlijk van een parkeermeter, verveeld vissend naar de knelpunten in

mijn verleden die kunnen hebben geleid tot mijn afke-
righeid van brieven.

‘Dus je zat op zomerkamp met de Bengeltjes en jij was
de enige die geen brief kreeg van je moeder?’

Rot op man. Ik heb nooit bij de Bengeltjes gezeten.
Ik lul maar wat. Anders moet ik weer bloemkolen uit de
grond rukken en in deze kamer is het tenminste warm.

Overigens heb ik ook nooit een moeder gehad, maar
dat is precies wat je wil horen, dus dat zeg ik lekker
niet, neh-neh.

Leuke poster van Lacan heeft u daar.

Pissologen kunnen om met het aanvankelijk recalci-
trante gedrag van hun patiënten, zij zijn dat gewend.
Niemand vindt hun gezwets wetenschappelijk onder-
legd, behalve zichzelf dan. Het is een farce, de pissologie,
gebouwd op de stellingen van een paar toogfilosofen.
Ze interpreteren wat ze niet eens kunnen meten. Kwak-
zalverij, heet dat. Madam Minerva op de kermis!

En het voornaamste kenmerk van een wetenschap,
zijnde dat het ordenen en meten van resultaten zal lei-
den tot een zeer nauwkeurige voorspelling, zo nauw-
keurig zelfs dat het woord ‘voorspelling’ tekortschiet,
ontbreekt.